

Rose

ปิดवेश หญิง 3 ที่รักของฉัน

我亲爱的
法医小姐

酒暖春深 จิวหน้วนซุนเฉิน เขียน
หมื่นพันอักษร แปล HIRUNA วา

Rose

เปิดवेश
ของหญิง
3 ที่รักของฉัน
法医小姐
我亲爱的

酒暖春深

จิ๋วหน่วนซุนเซิน

เจียน

หมิ่นพันอักษร

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

นิติเวชหญิงที่รักของฉัน 3

我亲爱的法医小姐

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

Published originally under the title of 《我亲爱的法医小姐》(Wo Qin Ai De Fa Yi Xiao Jie)

Author © 酒暖春深 (Jiu Nuan Chun Shen)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2026 Amarin Corporations Public Company Limited.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-9018-6

เผยแพร่ครั้งแรก เมษายน 2569

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการเล่ม ศิริภัสสร สิมณี

บรรณาธิการต้นฉบับ เซาวพิชญ์ อรุโณทอง • ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน

ศิลปกรรมปกและออกแบบไทโปกราฟี กุณศรัธา บงแก้ว

ออกแบบรูปเล่ม ดวงหทัย มีตตอุทิศชัยกุล, จิรณีย์ คำจันทร์

ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงกมล บุญจันทร์

พิสูจน์อักษร ชีรดา ศรีทิพย์พัฒนกุล, สุคนธา กิ่งก้าน

จากใจนักเขียน

泰国的朋友们，你们好
我是作者酒晓春
很高兴《非来爱的法医小姐》
这本书，能在泰国与你们见面。
祝 诸位平安喜乐。
万事顺遂。

สวัสดีเพื่อน ๆ ชาวไทยทุกคน

ฉันคือจิ๋วหน่วนซุนเฉิน

ผู้แต่ง นิติเวชหญิงที่รักของฉัน

ฉันดีใจมากที่นิติเวชหญิงที่รักของฉันได้มาเจอกับเพื่อน ๆ ชาวไทย
ขอให้ชีวิตของทุกคนราบรื่นและมีความสุขนะคะ

คำนำสำนักพิมพ์

ว่ากันว่าชีวิตคนเราเกิดและตายแค่ครั้งเดียว แต่ยังมีอีกความเชื่อหนึ่งที่กล่าวว่า การตายของคนเราเกิดขึ้นสามครั้ง

ครั้งแรก เมื่อหัวใจหยุดเต้นและหยุดหายใจ คุณถูกประกาศว่าตายในทางชีววิทยา ครั้งที่สอง เมื่อผู้คนมาร่วมงานศพของคุณ บาทหลวงประกาศการจากไปของคุณ คุณไม่มีตัวตนในสังคมอีกต่อไป ครั้งที่สาม เมื่อคนสุดท้ายในโลกที่จำคุณได้ลืมคุณไป นั่นแหละคุณถึงจะตายจริงๆ จักรวาลทั้งหมดไม่มีความเกี่ยวข้องกับคุณอีก

เนื้อหาในเล่มนี้ร้อยเรียงการมีชีวิตของมนุษย์ได้อย่างลึกซึ้ง พร้อมกับการใช้คำที่ซับซ้อนซ่อนเงื่อน *ซึ่งอวิทางกับหลินเยียน* หุ่นสุดตัวเพื่อจับคนร้ายมาลงโทษตามกฎหมาย ทุกชีวิตที่ถูกคนชั่วพรากไปต้องได้รับความเป็นธรรม

หากอยากรู้ว่าคดีนี้จะถูกสืบสวนไปในทิศทางไหน และจะหาตัวคนร้ายเจอด้วยวิธีใด โปรดพลิกอ่านหน้าถัดไปแล้วร่วมลุ้นไปด้วยกันนะคะ

Rose

Trigger Warning

การทารุณกรรมสัตว์ (Animal Cruelty)
การล่วงละเมิด การุณกรรม (Abuse)
เลือด (Blood)
การใช้มีดหรือของมีคมเป็นอาวุธ (Cutting)
ภาวะซึมเศร้า (Depression)
การฆาตกรรม (Homicide)
การถูกลักพาตัว (Kidnapping)
การฆ่าตัวตาย (Suicide)
การล่วงละเมิดทางเพศ (Sexual Assault)
ความอดอยาก (Starvation)
การทรมาน (Torture)
การใช้ความรุนแรง (Violence)

นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเหมาะกับผู้ที่มิอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่

ก๊วยซาเยิน (1)

ก๊วยซาเยินที่ซ่งอวี๋หาง ก้าวเข้าไปในห้องประชุมปฏิบัติกร เธอก็เห็นคนหลายคนยืนล้อมคอมพิวเตอร์ของตัวนึ่งอยู่

“มีอะไรหรือ”

ตัวนึ่งที่ยังรู้สึกตกใจไม่หายหันหน้ามา พลงเอ่ยตะกุกตะกัก “มะ... มีคนมาตอบกระทู้ของผมครับ”

หลินเยี่ยนชะงักงันหน้าเข้าไปดู นี่เป็นเว็บบอร์ดที่ไม่ต้องแสดงตัวตน อดีของคนที่มาตอบกระทู้ของตัวนึ่งมีแค่รหัสตัวเลขแถวหนึ่ง ส่วนรูปโปรไฟล์ก็เป็นรูปวาฟตัวหนึ่ง

ซ่งอวี๋หางมองเจิ้งเจิ้งรู่ย อีกฝ่ายรีบเปิดหน้าต่างเพื่อตรวจสอบที่อยู่ไอพีของคนคนนี้ทันที

“รองซ่งครับ เจอแล้วครับ อยู่ที่ร้านอินเทอร์เน็ตแห่งหนึ่งในเขตเมืองตะวันออกครับ”

ซ่งอวี๋หางโทรไปหาสถานีตำรวจที่อยู่ใกล้ๆทันที

ครึ่งชั่วโมงต่อมา

“คุณตำรวจครับ ไม่ใช่ผมนะ ผมถูกใส่ร้ายจริงๆ” ชายที่ดูสกปรกมอมแมมนั่งอยู่บนเก้าอี้สอบสวนภายในลูกกรงเหล็ก บนข้อมือถูกสวม

กฤษณา

“ผมแค่...แค่คิดว่ามันสนุกดี ในหนังสือพิมพ์ก็บอกไว้ไม่ใช่เหรอครับ... ว่าอาจมีคนฆ่าตัวตายจริงๆ ผมก็แค่อยากดูว่าใครมันจะโง่ขนาดนั้น ที่ไหนได้ ตันกลายเป็นถูกตำรวจล่อซื้อ ฮะๆๆ ขอโทษจริงๆครับ”

เจ้าหน้าที่สอบสวนขำกว้างปากกลางบนโต๊ะ “ว่างมากนักรึไง! แบบนี้มันคือการก่อวินาศกรรมความสงบเรียบร้อย คุณความพลอดภัยส่วนรวม ทำให้เกิดความสับสน เหลวไหลสิ้นดี!”

ไม่นานหลังจากนั้น เจ้าหน้าที่สอบสวนก็ออกมารายงาน “รองซึ่งสอบปากคำเรียบร้อยแล้วครับ คนคนนี้เป็นพวกอันธพาลที่ไม่ทำมาหากิน จบแค่ชั้นประถม เล่นเกมในร้านอินเทอร์เน็ตยังพอได้ แต่ถ้าเป็นเรื่องเขียนโค้ดทำโปรแกรมเกรงว่าคงยากครับ...”

ซึ่งอวีทางพลิกดูบันทึกคำให้การเล็กน้อยแล้วโยนลงบนโต๊ะ ทั้งตัวพิงพนักเก้าอี้พลงนวดหว่างคิ้ว “เอาละ ชั่งไว้สักสองสามวันให้เป็นบทเรียน แล้วก็ปล่อยตัวไปละกัน”

วันที่สามของการตั้งทีมสืบสวนพิเศษ การสืบสวนคดีเข้าสู่ทางตัน เจ้าหน้าที่ในสำนักสันติบาลต่างเหนื่อยล้า พอถึงช่วงกลางดึก ซึ่งอวีทางหันไปมองก็เห็นคนส่วนใหญ่ในห้องทำงานต่างนอนพุงอยู่บนโต๊ะ

เธอแอบถอนใจแผ่วเบาแล้วลุกขึ้น ค่อยๆ เดินไปปิดไฟหลักภายในห้อง จากนั้นก็เตรียมจะออกไปสูบบุหรี่ข้างนอก

พอขึ้นไปบนดาดฟ้า เมื่อล้วงกระเป๋าตุ๊กก็พบว่าบุหรี่เปียกน้ำหมดแล้ว จูดไม่ติดเลย

ขณะที่กำลังลังเลอยู่นั้น มือขาวผ่องและเรียวยาวข้างหนึ่งก็ยื่นซองบุหรี่ที่เปิดอยู่มาตรงหน้า “อะ ไม่มีงหวนะ เอาแบบนี้ไปก่อนแล้วกัน”

ซึ่งอวีทางยิ้ม ยื่นมือไปหยิบบุหรี่มามวนหนึ่ง เธอจูดไฟแช็กอยู่หลายทีกว่าจะติด “ไม่ไปพักเหรอ”

“คุณก็เหมือนกันนี่” หลินเยี่ยนพุดพลงใช้มือบังเปลวไฟแล้วจูดบุหรี่ไม่ได้ต่อบุหรี่กับอีกฝ่ายอย่างใกล้ชิดสนิทสนมเหมือนก่อนหน้านี้

ซึ่งอวีทางมองท่าทางของหลินเยี่ยน ในใจแอบรู้สึกหงอยอยู่บ้าง แต่ก็

ทำได้เพียงพูดว่า “คุณควรพักผ่อนเยอะๆ”

หลินเยียนนอมยิ้ม “หลับตาก็ฝันร้าย ไม่นอนยังจะสดชื่นซะกว่า”

เมื่อเห็นอีกฝ่ายยืนอยู่ตรงนี้ ซึ่งอวิ๋ทางก็อดนึกถึงบทสนทนาตรงระเบียบทางเดินขึ้นมาไม่ได้ เธอก็มหันหน้าสูบบุหรี่เฮือกใหญ่ “คำถามนั้นสำคัญกับคุณมากไหม”

หลินเยียนตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “คุณควรถามตัวเองมากกว่า ว่ามันสำคัญกับคุณไหม”

“ฉันรู้สึกเหมือนเจออะไรบางอย่างแล้ว แต่ก็ยังไม่ค่อยเข้าใจเท่าไรหรอก มันเหมือนกับคตินี้อยู่ตรงหน้าแต่ไม่มีเบาะแสอะไรเลย” ซึ่งอวิ๋ทางพูดพลางขมวดคิ้วเล็กน้อย ในเวลาเพียงไม่กี่วัน ภายในดวงตาของเธอก็เต็มไปด้วยเส้นเลือดฝอยจากการอดหลับอดนอน รอบดวงตาดำคล้ำ มุมปากแห่งกร้านดวงตาที่เคยเปล่งประกายคู่นั้นดูหม่นลง

แรงกดดันจากการไขคดี ความคาดหวังของผู้ตาย บวกกับคำพูดของหลินเยียน กลายเป็นฟางเส้นสุดท้ายที่ทำให้เธอทนไม่ไหวอีกต่อไป

ซึ่งอวิ๋ทางยืนอยู่ตรงนี้ มองดูเมืองที่อยู่เบื้องล่าง ส่วนหญิงสาวที่อยู่ข้างๆ มีเพียงความรู้สึกสับสน สับสน แล้วก็สับสน

หลินเยียนขยับริมฝีปากคล้ายทนไม่ไหว แต่ก็ไม่ได้พูดอะไร ทำเพียงดับก้านบุหรี่

กลับเป็นซึ่งอวิ๋ทางที่พอเห็นเธอจะไปจึงหันมาพูด “รอฉันนะ เอาไว้คดีนี้จบแล้ว ฉันจะให้คำตอบที่ทำให้คุณพอใจแน่นอน”

สมแล้วที่เป็นซึ่งอวิ๋ทาง งานมาก่อนเสมอ

หลินเยียนยิ้มน้อยๆ หันกลับมาพูดว่า “ช่วงนี้ฉันไม่กลับบ้าน นอนที่ห้องพักรอ”

ซึ่งอวิ๋ทางผละไป เข้าใจความหมายของอีกฝ่าย

ถ้ามีปัญหาก็คงมาหาฉันได้ทุกเมื่อ ฉันจะทุ่มเทสุดกำลังเพื่อคลี่คลายคดีนี้เหมือนกัน

ที่สำคัญกว่านั้นคือ เธอเข้าใจสิ่งที่หลินเยียนอยากพูดแต่ไม่ได้พูดออกมา แม้ว่าเธอจะตอบคำถามนี้ไม่ได้ และแม้พวกเราจะไม่รู้ว่ามีอะไรจะบัง

อย่างไร แต่มีสิ่งหนึ่งที่ไม่มีความเปลี่ยนแปลง

นั่นคือพวกเราเป็นเพื่อนร่วมงานที่อยู่ด้วยกันทั้งวันทั้งคืน และเป็นเพื่อนร่วมรบที่ร่วมเป็นร่วมตายด้วยกัน

ช่างเป็นความโรแมนติคที่คลุมเครือเสียเหลือเกิน

จิตใจที่กลัดกลุ้มของซ่งอวีทางพลันปลดปล่อย สีหน้าผ่อนคลาย ความกังวลจางหาย ตอนที่หลินเยียนกำลังจะก้าวลงบันได เธอก็เรียกอีกฝ่ายไว้อีกครั้ง

“อ้อ บุหรี่นี้ยังไม่จัดพอ คราวหน้านั้นของจงหัวนะ”

หลินเยียนที่หันหลังชูนิ้วกลางขึ้นมา

ซ่งอวีทางรู้สึกขำ ก่อนจะเห็นอีกฝ่ายพลิกข้อมือ กลายเป็นท่าทางให้กำลังใจชัดเจน

ตำรวจสาวไม่อาจกลั้นรอยยิ้มแห่งความสุขตรงมุมปากได้อีกต่อไป เธอสูบบุหรี่อีกสองครั้งแล้วบ้วนบุหรี่กับราวระเบียง มองภาพการจราจรที่พลุกพล่านและแสงไฟสว่างไสวเบื้องล่าง ในดวงตามีความมุ่งมั่นลุกโชนอีกครั้ง

“เฮ้ หลังหลัง ทำไมวันนี้ถึงมาสายล่ะ มีอะไรหรือเปล่า ยังดีนะที่ครูประจำชั้นมาช้า ไม่งั้น...” หลังเลิกเรียน เพื่อนร่วมชั้นคว้าแขนเธอไว้พลางแกว่งไปมาอย่างสนิทสนม

ไปหลังนั่งอยู่ที่โต๊ะกัมหน้าไม่พูดอะไร คนที่ปกติวาเริงแจ่มใส วันนี้กลับดูเศร้าซึมไป

เพื่อนร่วมชั้นเรียกอีกหลายครั้ง เธอถึงได้สติกลับมา

ไปหลังแกะมือเพื่อนออกจากแขนตัวเอง ผืนยิ้มอย่างอ่อนแรง ตอนนั้นเองเพื่อนร่วมชั้นจึงสังเกตเห็นว่าบนใบหน้าเธอมีรอยแผล

“ฉันจะไปห้องน้ำ”

“เฮ้ หลังหลัง...”

เพื่อนร่วมชั้นห้ามไม่ทัน ไปหลังวิ่งออกจากห้องเรียนไปที่ห้องน้ำ เปิดก๊อกน้ำแล้ววกน้ำใส่หน้า

ด้านหลังมีคนเดินไปเดินมา บ้างก็เข้ามา บ้างก็ออกไป พุดคุยเรื่อง
ไร้สาระเรื่อยเปื่อย แต่เธอกลับรู้สึกเหมือนมีสายตามืดมน ชั่วร้าย และ
ลามกคอยจ้องอยู่ตลอดเวลา

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นเมื่อคืนทำให้เธอทุกข์ทรมานเจียนตาย

ไปหลังสระอื่น เอามือยันอ่างล้างหน้า น้ำตาร่วงลงมา “ทำไม...ทำไม
ต้องเป็นฉัน...จะ...ฉันทำอะไรผิด”

ในขณะที่ตกอยู่ในความเลือนลอย เธอก็รู้สึกว่ามีคนวางมือลงบนไหล่
อย่างแผ่วเบา

เธอหันกลับไป เป็นคนแปลกหน้าที่คุ้นเคยคนนั้น ยังคงอยู่ในเสื้อ
คลุมสีดำ

“ไปหลัง ลองมองตัวเองในกระจกสิ เธอยังเป็นเธอคนเดิมอยู่
หรือเปล่า”

ไปหลังเบิกตากว้าง มองเด็กสาวตรงหน้าที่ใบหน้าเปลี่ยนไปจนแทบจำ
ไม่ได้ ไม่เหลือความบริสุทธิ์และไร้เดียงสาเหมือนแต่ก่อนแล้ว

เด็กสาวที่ใบหน้าเต็มไปด้วยความเจ็บปวด เสียใจ ดิ้นรน ทุกข์ใจ
และแค้นเคืองคนนี้ ไม่...ใช่เธอ

ไปหลังชวนเซอหยหลังไปสองก้าว มีคนช่วยพยุงไว้ เสียงนั้นดังขึ้น
อีกครั้ง

“ไปหลัง เธออยากค้นพบตัวตนที่แท้จริงไหม อยากไปยังที่ที่ไม่มี
ความเจ็บปวดไหม มาสิ ตามฉันมา ตามรอยเท้าของวาฬขาว”

“ไปหลัง ไปหลัง...” มีคนเขย่าไหล่เธออย่างร้อนรน ปลุกเธอให้ตื่น
จากความฝันอันเลือนราง

เธอหันหน้ามา คล้ายวิญญาณกลับคืนสู่ร่าง ครุประจักษ์ขึ้นแต่หน้าผาก
เธอ “เป็นอะไรหรือเปล่า ยืนพุดอยู่คนเดียว นี่เลยเวลาเข้าเรียนไปตั้ง
ครึ่งชั่วโมงแล้ว ถ้าไม่สบายก็ลาป่วยกลับบ้านได้นะ”

ไปหลังผินยิ้มเล็กน้อย ก่อนจะโค้งคำนับครุประจักษ์แล้วเอ่ย
“ขอบคุณค่ะคุณครู หนูไม่เป็นไร จะรีบกลับไปเรียนเดี๋ยวนี้แหละค่ะ”

สำนักสันติบาลเมืองเจียงเฉิงจัดประชุมทีมสืบสวนพิเศษครั้งที่สี่เกี่ยวกับคดี ‘วาฬขาว’ แต่เช้าตรู่

เฟิงเจี้ยนก้าวเข้าร่วมรับฟัง ซึ่งอวี๋หางเป็นผู้ดำเนินการประชุม

หลังพักผ่อนไปสิ้น ๆ สองสามชั่วโมง สภาพของเธอก็ดูดีขึ้นกว่าเมื่อวาน อดเห็นได้ชัด เส้นเลือดในดวงตาจางลง เธอยืนเด่นเป็นสง่าในชุดตำรวจ

“ในเมื่อทั้งการสืบค้นทะเบียนรถและการสอบปากคำพยานไม่มีความคืบหน้าที่ชัดเจน งั้นพวกเรา ก็มาเปลี่ยนทิศทางการสืบสวนกันดู มาคิดถึงแรงจูงใจในการก่อเหตุของผู้ต้องสงสัย จากนั้นค่อยย้อนกลับไปวิเคราะห์ว่า คนแบบไหนกันแน่ที่อาจก่อเหตุ เพื่อจำกัดขอบเขตการสืบสวนให้แคบลง”

เธอมองไปทางหน่วยสืบสวนทางเทคโนโลยี หลินเยี่ยนลุกขึ้นยื่นพลางยื่นรายงานให้ฉบับหนึ่ง

“จากผลการชันสูตรศพเหอเหมียว ฟานหลิน และอู๋เว่ย พบว่า คนร้ายมีความละเอียดรอบคอบ ไม่ทิ้งร่องรอยใดๆ ไว้ในที่เกิดเหตุ ยิ่งไปกว่านั้นยังเชี่ยวชาญการชักจูงทางจิตวิทยา นอกจากนี้เรายังพบสารที่เกี่ยวกับระบบประสาทบางอย่างในเลือดที่เก็บมาจากศพทั้งสามศพ ฉันคาดว่า คนร้ายอาจทำงานในวงการการแพทย์ หรือไม่ก็มีประสบการณ์ด้านการแพทย์มาก่อน”

ซึ่งอวี๋หางพยักหน้าแล้วยิ้มให้อีกฝ่ายเล็กน้อย “ข้อมูลที่เรารู้ก็อย่าง คือ คนร้ายยังเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านคอมพิวเตอร์ เขียนโปรแกรมและโค้ดเป็น เราเชื่อว่าวิธีการของเขาคือหาเหยื่อนักเรียนวัยรุ่นซึ่งมีแนวโน้มอยากฆ่าตัวตายทางอินเทอร์เน็ต จากนั้นใช้การชักจูงทางจิตวิทยา สุดท้ายนัดพบตัวจริง บังคับให้เด็กนักเรียนเหล่านั้นฆ่าตัวตายด้วยวิธีการหรือยาบางอย่าง

“ดังนั้นเราจึงสรุปลักษณะของผู้ต้องสงสัยได้ดังนี้ พาหนะในการเดินทางคือรถฮอนดาดานาลีดำ การศึกษาสูง เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยา เคยทำงานในวงการการแพทย์ ปัจจุบันว่างงาน

“มีความรู้ด้านคอมพิวเตอร์พอสมควร มีอุปกรณ์เชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตที่บ้าน นิสัยเก็บตัว จิตใจผิดปกตอย่างรุนแรง มีแนวโน้มนิยมความรุนแรงหรือการฆาตกรรม ชอบปรากฏตัวตอนกลางคืนมากกว่ากลางวัน

“ผาตกรต่อเนืองส่วนใหญ่มักมีประวัติทารุณกรรมสัตว์ ปัสสาวะรดที่นอน และวางเพลิง คนร้ายคนนี้ก็ไม่ได้ต่างกัน เผลอๆอาจจะหนักกว่าด้วยซ้ำ ชีวิตในวัยเด็กคงไม่มีความสุขจนฟังเมลิโต้พันธุ์แห่งความแค้นไว้ใจ”

ขณะพูดประโยคนี้อัน เธอเหลือบมองหลินเยี่ยนโดยไม่ตั้งใจ อีกฝ่ายนั่งขดตัวอยู่บนเก้าอี้ หมุนปากกาเล่นเรื่อยเรื่อย ไม่ได้มองเธอเลย

ซึ่งอวีทางหันหน้ากลับมา “เนื่องจากมีการก่อคดีต่อเนื่องเป็นเวลานาน ฉันคาดว่าคนร้ายน่าจะอายุมากกว่าสามสิบปี ทะเลเป็นสัญลักษณ์ของการยอมรับ ความกว้างใหญ่ไพศาล พลังแห่งชีวิต หรือไม่ก็ความลึกลับ ส่วนวาฬขาวเป็นสัตว์ที่อยู่บนสุดของห่วงโซ่อาหารในทะเล ฉันคาดว่าคนร้ายคนนี้อาจมีความหมกมุ่นกับสิ่งเหล่านี้เป็นพิเศษ หรือพูดอีกอย่างคือ สิ่งที่เขาไขว่คว้า ต้องการ และลุ่มหลง ล้วนมีความเกี่ยวข้องกับทะเลและวาฬขาว”

เพียงคืนเดียวเธอก็จัดระเบียบความคิดได้ชัดเจน และจำกัดขอบเขตการสืบสวนให้แคบลงได้ เจ้าหน้าที่ในสำนักสันติบาลทุกคนคล้ายได้ฉีดยาระตุ้นหัวใจ บนใบหน้าต่างมีความตื่นเต็นปรากฏให้เห็น แม้แต่แจงจินไหย่ก็ยิ่งอดชื่นชมไม่ได้

มีพรสวรรค์แล้วยังขดเกลาก็ได้อีก น่าเกรงขามจริง ๆ

สมแล้วที่เป็นคนที่รองจ้าวให้ความสำคัญ เฝิงเจี้ยนกัวยกถ้วยชาขึ้นจิบแล้ววางลง ก่อนค่อยๆเดินออกไป

คดีนี้เมื่อมอบให้ซึ่งอวีทางจัดการเขาก็วางใจได้

ใช้เวลาในช่วงบ่าย ก็คัดกรองข้อมูลจากเจ้าของรถซานตานาสีดำสี่พันกว่าคัน เขาคนที่มีการศึกษาสูง เกี่ยวข้องกับจิตวิทยา เกี่ยวข้องกับการแพทย์ เคยทำงานในวงการการแพทย์ มีความรู้ด้านคอมพิวเตอร์ อายุประมาณสามสิบปีออกมาได้หกสิบแปดคน จากนั้นก็สอบถามทีละคน

ตั้งแต่ฟ้าสว่างจนฟ้ามืด ซึ่งอวีทางไม่มีกระทั่งเวลาจะดื่มน้ำ

บทที่

ก๊วยเซาเยิน (2)

ณ เมืองหลวงของมณฑล

“ไหนคุณเคยบอกไม่ใช่เหรอว่าไอ้นี้จะไม่มีทางปรากฏขึ้นอีกแล้วไง!”

ตรงหน้ามีหลอดทดลองวางอยู่สามหลอด พวกมันเรืองแสงสีน้ำเงิน
เข้มอยู่ในความมืด

คนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามมองหลอดทดลองเหล่านี้ ม่านตาพลันหดวูบ
ยื่นมือไปดึงกระดาษทิชชูมาห่อตัวหลอดแล้วหยิบขึ้นมา

“ปะ...เป็นไปไม่ได้...ทำลายไปหมดแล้วนี่...”

“นี่เป็นของที่สำนักสันติบาลเมืองเจียงเฉิงส่งมา จะปลอมได้ยังไง”

ตอนที่ไดยินชื่อนี้ คนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามพลันสะดุ้ง แกวตตาเปลี่ยนไป
เปลี่ยนมา หลังผ่านไปครู่ใหญ่ เขาจึงวางหลอดทดลองลง

“เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว คุณจะทำยังไง”

ชายที่ถูกถามลุกขึ้นเดินไปที่ริมหน้าต่าง จมอยู่ในความมืด แสงไฟ
ตามถนนและอาคารต่างๆ นอกหน้าต่างเพ่งสว่างได้ไม่นาน ดูสวยงามมี
ชีวิตชีวา

ความมืดและความสว่างเกี่ยวกระหวัดต่อสู้กันอยู่บนตัวเขา ในที่สุด
ชายคนนั้นก็ถอยหลังไปก้าวหนึ่ง

“ตรวจสอบ ส่งรายงานผลการตรวจให้พวกเขา แต่ตัวอย่างต้องเก็บไว้”

“พี่หลิน แพกซ์มาแล้วค่ะ” เลขาฯสาวในห้องทำงานพุดขึ้น หลินเยียนจึงเดินไปดึงกระดาษออกจากเครื่องแฟกซ์

เป็นกระดาษบาง ๆ สองแผ่น เธอถือแก้วกาแฟวางเดินอ่านไปด้วย ช่วงอิวี่ทางที่กำลังคุยกับใครบางคนก็เดินมาทางนี้เช่นกัน

“ไม่มีใครสังเกตเห็นอีกฝ่าย

กระทั่งหลินเยียนได้สติกลับมา กาแฟในมือก็เกือบหกใส่ตัวเองแล้ว ช่วงอิวี่ทางว่องไวอย่างยิ่ง ยื่นมือไปคว้าแก้วกาแฟ ขณะเดียวกันก็ยื่นมืออีกข้างไปประคองเอาอีกฝ่ายไว้

“ระวังหน่อย มองทางด้วย”

หลินเยียนยันมือบนไหล่ช่วงอิวี่ทาง รีบถอยหลังไปสองก้าว เมื่อเห็นว่าไม่มีใครมองมา เธอจึงจัดเสื้อผ้าให้เรียบร้อย ก่อนจะแย่งแก้วกาแฟคืนจากมืออีกฝ่ายด้วยความโมโห

“คำนี้ฉันควรพูดกับคุณมากกว่า”

ช่วงอิวี่ทางอมยิ้มแล้วเดินสวนเธอไป

เดินไปไม่กี่ก้าว หลินเยียนก็เดินกลับมาตบกระดาษลงบนไหล่ของช่วงอิวี่ทาง “เดี๋ยวก่อน เจออะไรบางอย่าง”

“แกมมาไฮดรอกซีบิวทริก?” ชื่อแปลก ๆ นี้ทำให้ช่วงอิวี่ทางงุนงงไป

หลินเยียนพุดซ้ำอีกครั้ง “ใช่ ถูกต้อง แกมมาไฮดรอกซีบิวทริก เป็นสารธรรมชาติที่พบได้ในระบบประสาทส่วนกลาง แล้วก็สามารถสกัดให้บริสุทธิ์ได้ มีอยู่ในอาหารและผลไม้ เช่น ไวน์ ส้ม แล้วก็มียอยู่ในร่างกายสัตว์เกือบทุกชนิดในปริมาณเล็กน้อย

“ในทางการแพทย์ แกมมาไฮดรอกซีบิวทริกเคยถูกใช้เป็นยากล่อมประสาทเพื่อใช้รักษาโรคทางจิตเวช เช่น โรคนอนไม่หลับ โรคซึมเศร้า และโรคคลมหลับ”

นี่เป็นความรู้ในสาขาอาชีพของเธอ หลินเยียนย่อมนพุดได้อย่าง

คล่องแคล่ว แต่สิ่งที่เธอไม่อาจบอกซึ่งอวีทางได้คือ ในยาที่เธอกินอยู่เป็นประจำก็มีสารชนิดนี้อยู่ด้วยเช่นกัน

เมื่อคิดถึงตรงนี้ สีหน้าของหลินเยียนก็ดูหม่นลงเล็กน้อย “ยาตัวนี้ถ้ากินเกินขนาดจะทำให้เสียชีวิตได้ง่าย และ...”

เธอชะงักไปเล็กน้อย ซึ่งอวีทางจึงถามขึ้น “และอะไร?”

“การใช้ยาติดต่อกันเป็นเวลานานจะทำให้เกิดอาการติดยา ทันทีที่หยุดยา ก็จะเกิดอาการถอนยากคล้ายกับการเลิกยาเสพติด”

มีเสียงสัญญาณเตือนภัยดังขึ้นในสมองของซึ่งอวีทาง เธอจับกระดาษแผ่นบางไว้แน่น รู้สึกโกรธจนพูดไม่ออก

ช่างเป็นวิธีการที่โหดร้าย ควบคุมทั้งจิตใจและร่างกาย ไม่แปลกที่จะเสียชีวิตหรือฆ่าตัวตาย

“นั่นก็หมายความว่าถ้าสืบหาแหล่งที่มาของยาได้ พวกเราก็จะเข้าใจถึงความจริงเหมือนกัน”

เมื่อรู้สึกว่ำนความสลับกลับของ ‘วาฬขาว’ ถูกเลิกออกไปอีกชั้นหนึ่ง ซึ่งอวีทางก็ตื่นเต้นและกระตือรือร้นขึ้นเล็กน้อย เธอหมุนตัวเดินออกไปสองสามก้าว แต่เมื่อเห็นว่าสีหน้าของหลินเยียนเหมือนดูไม่ค่อยดี เธอจึงเดินกลับมาแล้วบีบมืออีกฝ่ายไว้แน่น ก่อนจะปล่อยมือ

“ขอบคุณมากนะ”

หัวใจที่มีดมของหลินเยียนเหมือนถูกรอยยิ้มและท่าทางที่ดูเป็นเด็กของอีกฝ่ายโอบกอดให้ใจจางลงเล็กน้อย

ฝ่ามือยังคงหลงเหลือความอบอุ่นของอีกฝ่าย หลินเยียนคว้าแฟ้มเอกสารขว้างใส่ “ไปให้พ้น มาลวนลามฉันอีกแล้ว!”

“แกมมาไฮดรอกซีบิวทริก หรือที่เรียกกันว่า GHB วิธีการสกัดไม่ซับซ้อน แค่มีบีกเกอร์สองสามใบกับน้ำกลั่นก็ทำได้แล้ว แต่ต้องมีสารตั้งต้นที่จะใช้สังเคราะห์มันขึ้นมา นั่นคือแกมมาบิวทิโรแลกโตน”

ชื่อเรียกทางเคมีและศัพท์เทคนิคพวกนี้ทำให้เหล่าคนหยาบกระด้างทั้งหลายงุนงง ต่างมองตากันไปมาด้วยความลับสน

หลินเยี่ยนยกมือกุมขมับ “เอาละ ฉันน่าจะพูดให้เข้าใจง่าย ๆ หน่อย แล้วกัน แกมมาบิวทิโรแลกโทนเป็นสารแต่งกลิ่นชนิดหนึ่ง ที่ใช้เติมแต่งอาหารซึ่งพบได้ทั่วไปในท้องตลาด”

ช่งอวีทางที่นั่งอยู่บนเก้าอี้หีบกระดาษแผ่นนั้นมาดูพร้อมกับขอแผนที่จากเพื่อนร่วมงาน “ฉันก็หมายความว่า เราแค่ต้องค้นหาโรงงานอาหาร โรงงานเคมี และโรงงานเล็ก ๆ ทั้งหมดในเมืองเจียงเฉิงก็พอใช่ไหม”

หลินเยี่ยนพยักหน้า “ถูกต้อง”

ช่งอวีทางลุกขึ้น พบแผนที่ใส่กระเป๋าเสื้อชุดออกปฏิบัติงานภาคสนามบรรจุกระสุนใส่ปืน และยึดปืนเข้าไปในช่องหนังด้านหลัง

“ทีมภาคสนามหนึ่งไปกับฉัน เป้าหมายคือโรงงานอาหาร โรงงานเคมี และโรงงานเล็ก ๆ ในเมืองเจียงเฉิง

“ทีมภาคสนามสอง ให้สืบสวนและคัดกรองผู้ต้องสงสัยต่อ

“ทีมความปลอดภัยทางไซเบอร์ หน่วยตรวจสอบภาพให้ตรวจสอบวิดีโอและกล้องวงจรปิดต่อ โดยเฉพาะโพสต์ต่าง ๆ บนอินเทอร์เน็ตที่เกี่ยวกับการฆ่าตัวตาย จับมาสอบสวนให้หมด ห้ามปล่อยให้ผู้ต้องสงสัยรอดไปได้ แม้แต่คนเดียว”

“รับทราบ!”

เมื่อได้รับคำสั่ง แต่ละทีมก็เตรียมพร้อมปฏิบัติการ

หลินเยี่ยนจับแขนเธอไว้ “ฉันอยากไปกับทีมภาคสนามสองด้วย”

ช่งอวีทางขมวดคิ้ว “ไม่...”

“ฟางซินยังไปได้เลย ทำไมฉันถึงไปไม่ได้”

ช่งอวีทางนึกถึงความบุงบามของอีกฝ่ายเมื่อคืนแล้วยังรู้สึกใจหายอยู่ แต่ถ้าไม่ให้หลินเยี่ยนไปก็ไม่ว่าจะก่อเรื่องอะไรขึ้นมาอีก

เมื่อเธอไม่อยู่ที่สำนักสันติบาลก็ไม่มีใครควบคุมหลินเยี่ยนได้ แทนที่จะปล่อยให้อีกฝ่ายทำอะไรตามลำพัง ลู้อยอมให้ไปกับทีมดีกว่า

“ข้อตกลงสามข้อ”

หลินเยี่ยนรับปากทันที “ข้อตกลงสามข้อ”

ช่งอวีทางเก็บของเตรียมจะไปรวมตัวกับทีมภาคสนาม แต่ตอนที่

ก้าวออกไปได้สองก้าวก็หันกลับมา มองซ้ายมองขวาเพื่อให้มั่นใจว่าไม่มีใครก่อนจะก้มลงกระซิบข้างหู “อย่าลืมกด # ถ้าต้องการฉัน”

หลินเยี่ยนรู้สึกได้ถึงลมหายใจอุ่นๆ ที่ไล่ผ่านข้างหู มุมปากจึงยิ้มแน่นเอาเพิ่มเอกสารพาดใส่หน้าอีกฝ่าย “ไปให้พ้น!”

ตัวนึ่งแอบมองพวกเธอผ่านช่องว่างของคอมพิวเตอร์ “เอาแล้วๆ”

คนสองสามคนกระซิบกระซาบกัน

“ฉันจะบอกอะไรให้ละ คินนั่นคุณหมอลินกับรองซึ่งอยู่ในรถ...”

“ในรถยังไง ในรถทำไม พุดมาซิ!”

พวกเขาเลื่อนพนักเก้าอี้มาชนกัน พลาดดึงเสื้อตัวนึ่งจากด้านหลัง ตัวนึ่งเปิดฝาขวดโค้ก ดื่มเข้าไปหลายอีกแล้วเซ็ดมุมปาก ขณะที่กำลังจะเล่าทุกสิ่ง เบื้องหน้าก็มีเงาสีดำทอดลงมา ทำให้เขาหยุดพูดทันที ซึ่งอวี๋หวังยืนอยู่ฝั่งตรงข้าม กำลังลูบใบหน้าที่ถูกพาด “อย่าหาว่าฉันไม่เตือนนายนะ”

เธอเพิ่งจะเดินจากไป เพิ่มเอกสารที่ทำจากโลหะและไม้แข็งก็ลอยมากระแทกหัวตัวนึ่งอย่างแม่นยำ

“โอ๊ย!”

หลินเยี่ยนแค้นเสียง “เหอะ ลินโสโครกนั่นถ้าไม่เอาแล้วก็ตัดทิ้งไปซะ” แม้ปากจะพูดแบบนี้ แต่ใบหน้าของเธอที่ขาวผ่องอยู่ตลอดกลับแดงระเรื่อขึ้นมาเล็กน้อย

ตอนที่หญิงวัยกลางคนมาถึงหน้าประตูบ้านหลังออกไปจ่ายตลาด ตำรวจก็กำลังเยี่ยมบ้านข้างๆพอดี

“ถ้ามีอะไรจำเป็น รีบด่วนขอความร่วมมือด้วยนะคะ”

“ได้ครับๆ นั้นมันแน่นอนอยู่แล้วครับ”

เพื่อนบ้านจับมือกับตำรวจที่เป็นหัวหน้า

เธอไม่กล้ามองอีก วางผักที่ซื้อมาไว้บนพื้น หยิบกุญแจออกจากกระเป๋าเพื่อเปิดประตู แต่เสียบเข้าไปหลายครั้งก็เสียบไม่เข้า

เสียงโลหะกระทบกันดังดูตลึงตลึงของหลินเยี่ยนทันที

“คนนั้นคือ...”

“อ้อ เธออาศัยอยู่ที่นี้มานานแล้วครับ ไม่ใช่หมอ สามีเสียไปแล้ว ทางโรงพยาบาลเห็นเธอน่าสงสารเพราะยังต้องเลี้ยงลูก เลยให้เธอพักอยู่ที่นี้ มาเรื่อยๆ นะครับ”

แผ่นหลังของผู้หญิงคนนี้ค่อมงอ ไม่ใช่คนสาวแล้ว เส้นผมข้างขมับ สะท้อนเป็นสีขาวภายใต้แสงอาทิตย์ยามเย็น แม้แต่มือที่ถือผักและกุญแจ ก็ดูสิ้นเทาเล็กน้อย

หลินเยียนละสายตา พยักหน้าบ่อยๆ พร้อมบอกลา

หลังจากผู้หญิงเข้าไปในบ้านและได้ยินว่าเสียงจากด้านนอกค่อยๆ เงียบลง เธอก็ถอนหายใจคล้ายรู้สึกโล่งอก วางถุงผักไว้บนชั้นตรงทางเข้า เปลี่ยนรองเท้าแตะเข้าไปในห้องน้ำเพื่อล้างมือ

หลังล้างมือเสร็จ เธอก็เปิดประตูห้องด้านใน กลับไปส้วมจะอุจจาระ ประปนกับกลิ่นน้ำยาฆ่าเชื้อไฮยอกมา

เธอเปิดหน้าต่างภายในห้อง แต่ก็ไม่กล้าเปิดกว้างมาก แค่มองไว้เล็กน้อย

หลังทำทุกอย่างเสร็จเรียบร้อย เธอก็หันมาช่วยพลิกตัวลูกชาย ที่นอนอยู่บนเตียง เปลี่ยนผ้าอ้อมและเช็ดตัวให้สะอาด เมื่อจัดการทุกอย่างแล้วก็ลูบใบหน้าของเด็ก สีหน้าไม่อาจซ่อนความเศร้าโศกเอาไว้ได้ เธอเอามือน้อยๆ ที่ซัดขาวและบอบบางของเขาเข้าไปในผ้าห่ม จัดชายผ้าห่มให้เรียบร้อย จากนั้นถึงลุกไปทำอาหาร

ขณะที่เพิ่งจะตั้งกระทะ เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น เธอมองผ่านตาแมว พบว่าเป็นตำรวจหญิงที่เพิ่งเจอกันตรงระเบียบทางเดินเมื่อครู่

เธอเปิดประตู หลินเยียนหยิบบัตรประจำตัวออกมาจากในกระเป๋าเสื้อ “ตำรวจค่ะ มีเรื่องอยากจะถามหน่อยค่ะ”

บทที่

คนตาย

“นี่ตำรวจ เรียกเจ้าแกของพวกคุณออกมาหน่อย” ที่นี่คือโรงงานอาหาร
แห่งที่สิบสามที่เข้าตรวจค้น ซึ่งอวี๋หางลงมาจากรถตำรวจ เหวี่ยงประตูรถ
ปิดดั่งบัง

โรงงานอาหารแห่งนี้ไม่มีป้าย ไม่มีหน้าร้าน มันซ่อนตัวอยู่ด้านในสุด
ของชุมชนแออัด ประตูเหล็กเก่าเต็มไปด้วยสนิม ปูนที่ผนังหลุดล่อน เผยให้
เห็นตัวอักษรที่เขียนด้วยสีน้ำมันสีแดงรางๆว่า ‘ชายวัดฤดูบิ’

หากไม่ใช่เพราะหน้าประตูโรงงานมีขวดและกระป๋องเหล็กวางกองอยู่
ก็คงไม่ดึงดูดความสนใจของชองอวี๋หาง

โรงงานที่จดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมายมีช่องทางการนำเข้าและ
ส่งออกสินค้าที่โปร่งใสและตรวจสอบได้ แต่โรงงานเถื่อนแบบนี้ไม่แน่ว่าจะมี
มันจึงเป็นเป้าหมายสำคัญในการตรวจค้น

ชายชราที่เฝ้าประตูได้ยินเสียงเอะอะจึงวิ่งมาดู พอเห็นตำรวจติดอาวุธ
ครบมือพร้อมสุนัขตำรวจซึ่งสูงเท่าครึ่งตัวคนจึงมองมาอย่างดูดนัย แข็งขา
ของเขาก็อ่อนแรง รีบวิ่งกลับเข้าไปเกาะประตูเหล็กด้านใน

“เจ้าแก ะ...เจ้าแก มีคนมาหา...”

ชองอวี๋หางพาคนเดินตามเข้าไปข้างใน ลานด้านในก็สกปรกมากเหมือนกัน

มีขยะเคลื่อนกลาด ทั้งขวดพลาสติก ของเสียจากอุตสาหกรรม และกระถัง
สิ่งปฏิกูล กลิ่นฉุนแสบจมุกโหมมาปะทะหน้า

ของที่ทำจากที่แบบนี้จะกินได้หรือ

ซึ่งอวี๋หวังส่งสายตาให้ตำรวจสืบสวนที่อยู่ข้างๆ เขารับหยิบโทรศัพท์
ออกมาโทร.หาสำนักงานกำกับดูแลตลาด

“คะ...ใครมาวะตึกๆ ตึ้นๆ...” ชายหัวล้านสวมสร้อยทองไม่สวมเสื้อ
เล็กมันเดินออกมา “ฉิบหาย” พอเห็นตำรวจเต็มลานบ้านก็ตกใจจนแทบช็อก
พยายามวิ่งกลับเข้าไปเก็บของมีค่า

ซึ่งอวี๋หวังจับเขาได้ในกระบวนท่าเดียว ล็อกแขนของเขาแล้วใส่
กุญแจมืออย่างแน่นหนา จากนั้นถึงพุงเขาลุกขึ้นมา

“คุณตำรวจครับ คุณตำรวจ ผมไม่ได้ทำผิดกฎหมายจริงๆ นะครับ
ผมแค่ทำธุรกิจเล็ก ๆ ค่าขายด้วยความซื่อสัตย์...”

เจ้าหน้าที่นายหนึ่งคุมตัวเขาเดินตามซึ่งอวี๋หวังเข้าไปในโกดัง พอเปิดไฟ
ก็เห็นหนูจำนวนหนึ่งวิ่งผ่านคานโกดังไป หนูตัวหนึ่งตกลงมาตรงหน้าเธอแล้ว
วิ่งหนีไป

คานไม้เต็มไปด้วยใยแมงมุม วัตถุดิบเคมีกองระเกะระกะอยู่บนพื้น
รอบๆ ยังมีขี้หนูสีดำกระจัดกระจาย

เจ้าหน้าที่สืบสวนนายหนึ่งวิ่งเข้ามาส่งสมุดบัญชีเล่มบางให้เธอ “รองช่ง
ครับ เจอแล้ว สมุดบัญชีของไอ้หมอนี่”

ซึ่งอวี๋หวังพลิกดูสมุดบัญชีไปสองสามหน้า เห็นโรงงานเล็ก ๆ แบบนี้
แต่การจดบัญชีกลับค่อนข้างละเอียดทีเดียว “ไอ้ ลูกค้าไม่น้อยเลยนะเนี่ย
จำได้ไหมว่าขายให้ใครบ้าง”

ชายหัวล้านยิ้มเผยฟันเหลืองพลางก้มหัวปลก ๆ “จำได้ครับ ๆ
ส่วนใหญ่ก็เป็นโรงงานเล็ก ๆ เหมือนอย่างพวกเรานี้แหละครับ หรือไม่
ก็แผงลอยข้างทาง แล้วก็พวกที่ทำอาหารเครื่องต้มฮิตขายออนไลน์อะไร
พวกนั้น...”

พอเขาพูดถึงตรงนี้ ทีมสืบสวนก็รู้สึกขยะแขยงทันที มีคนกระซิบ-
กระซิบกัน “แม่งเอ๊ย ต่อไปไม่กินแล้ว”

ซึ่งอวีทางพลิกดูสมุดบัญชี พบว่าทุกเดือนมีรายรับก้อนใหญ่อยู่สามสี่รายการ น่าจะเป็นร้านค้าเหล่านั้นที่เขาพูดถึง แต่รายการเล็กๆ จำนวนหนึ่ง กลับดึงดูดความสนใจของเธอ

เธอพลิกดูต่อไป พบว่ารายการเหล่านี้มาจากลูกค้าคนเดียวกัน จึงเอาสมุดบัญชีไปให้เขาดู “ดูซิ ลูกค้าคนนี้เป็นใคร”

ในสมุดบัญชีเขียนข้อมูลจนเต็มแน่นไปหมด มีแต่ข้อมูลการติดต่อหา ไม่มีชื่อลูกค้า ชายหัวล้านมองอยู่นาน ก่อนจะคิดเล็กน้อยแล้วตอบ “ไม่รู้จ้กครับ ไม่เคยเจอหน้า”

“แล้วพวกคุณส่งของยังไง”

“ทุกครั้งจะโทร.คุยกันอย่างเดียว ผมเอาของไปวางไว้ตรงจุดที่กำหนด หลังจากลูกค้ารับของแล้วถึงจะโอนเงินเข้าบัญชีผม”

ซึ่งอวีทางส่งสมุดให้เจ้าหน้าที่สืบสวนอีกนาย “ให้แจ้งแจ้งร่ายตรวจสอบเบอร์นี้หน่อย”

ชื่อวัตดูดิบอุตสาหกรรม แต่ทำเหมือนค้ายาเสพติดอย่างไรอย่างนั้น สีหน้าของซึ่งอวีทางคร่ำเคร่งขึ้นเล็กน้อย “จุดนัดส่งของอยู่ที่ไหน”

“ตรงป้อมยามหน้าประตูนิคมอุตสาหกรรมเปย์โต่วครับ”

ภายในห้องซัง ชายคนนั้นทำหน้าใสซื่อไร้เดียงสา “คุณตำรวจครับ คุณตำรวจ อะไรที่ควรพูดผมก็พูดไปหมดแล้ว นอกจากเรื่องที่เอาของเกรดต่ำมาหลอกขาย พวกเรื่องทำร้ายคนอะไรแบบนี้ผมไม่กล้าทำหรอกครับ!”

เคร่ง! ประตูเหล็กถูกเปิดอีกครั้ง ซึ่งอวีทางเดินเข้ามาแล้วนั่งลง ก่อนจะโยนสมุดบัญชีลงตรงหน้าเขา

“ตอนนี้มีโอกาสให้คุณแก้ตัว ขึ้นอยู่กับคุณแล้วว่าจะคว้าไว้ได้ไหม”

ชายคนนั้นกลืนน้ำลาย มองสมุดบัญชีที่วางอยู่บนโต๊ะ จากนั้นก็มองสีหน้าของเธอก่อนจะพยักหน้า “ทำครับ ทำ คุณตำรวจให้ผมทำอะไร ผมทำหมดเลยครับ”

หลังหลินเยียนจากไป หมิงวัยกลางคนคนนั้นรอกะทั่งตกตึกเจียบสังกัด จึงฉวยโอกาสตอนที่ตรงระเบียบทางเดินไม่มีใครออกไปจากที่พักสวัสดิการ เธอไปซื้อของกินเล็กๆ น้อยๆ ที่ร้านขายของชำ จากนั้นก็ถือถุงพลาสติก แอบย่อ่งไปที่ตู้โทรศัพท์สาธารณะ

เมื่อเห็นว่าไม่มีใครอยู่รอบๆ เธอจึงเริ่มหมุนหมายเลข เพียงไม่นานโทรศัพท์ก็โทร.ติด

“ฮัลโหล?” เธอเอ่ยด้วยน้ำเสียงระมัดระวัง

เสียงแหบพร่าของผู้ชายดังลอดมาจากปลายสาย ฟังดูหงุดหงิดเล็กน้อย “บอกแล้วไม่ใช่เหรอว่าถ้าไม่มีเรื่องอะไรอย่าติดต่อมา”

เธอเอามือป้องโทรศัพท์ไว้แน่น “วัน...นี้มีตำรวจมาหาฉัน”

ปลายสายเจียบไปเล็กน้อย

“แล้วเธอพูดไปว่ายังไง?”

เธอสงบสติอารมณ์ “พูดตามที่นายสอนมา น่าจะ...สืบมาไม่ถึงตัวฉันหรอกมัง”

“นอกจากถามคำถาม พวกเขาทำอะไรอีกไหม?”

“มะ...ไม่ได้ทำอะไรอย่างอื่น แค่นั่งคุยกันที่โซฟา สักพักก็กลับไป”

“แค่สอบถามตามปกติ” ชายคนนั้นพูดเสร็จก็เตรียมจะวางสาย แต่เธอกลับวิตกกังวล เอ่ยตะกุกตะกักว่า “แล้ว...เมื่อไหร่ม่ม่จะได้...”

ชายคนนั้นแค้นเสียงตัดบทเธอ “เหอะ รอไปก่อน! ชื่อวัตถุติดมาให้ฉันอีกรอบ น้ำทะเลจะหมดแล้ว”

เธอได้แต่ตอบอย่างจำนน “คะ...ได้”

ยังพูดไม่ทันจบ ในโทรศัพท์ก็มีเสียงตูดๆ ดังขึ้น

เธอวางหูโทรศัพท์กลับที่เดิม ก่อนจะเดินลากเท้าอันหนักอึ้งกลับบ้าน

เมื่อกลับมาถึงห้องทำงาน ซ่งอวีทางก็ถอดปิ่นพวงวางไว้บนโต๊ะ จากนั้นจึงยึดเส้นยึดสายเพื่อผ่อนคลาย ก่อนจะเดินไปกดน้ำร้อนจากตู้น้ำมาชงชาดื่ม

หลินเยียนอยู่ในแผนกสืบสวน เธอทำพาดบนโต๊ะ ในมือถือถุงมันฝรั่งที่ไม่รู้ว่าใครเอามาให้วางหยิบกิน “คุณรู้ได้ยังไงว่าคนคนนั้นจะไป

ซื้อเกมมาบิวทีโรแลกโทนอีก”

“เดานะ” ซ่งอวีหางถือแก้วเดินกลับมา “ก็คุณบอกเองไม่ใช่เธอ
ว่าวัตถุดิบแบบนี้มันเก็บไว้นานไม่ได้ แล้วพอดูจากสมุดบัญชีของเขา ก็เห็น
ได้ชัดว่ามีการซื้อทุกอย่างสองเดือนกว่า พอดำหนดเวลาดูแล้วมันก็น่าจะใช้
หมดแล้ว”

หลินเยียนจู้ปาก “ฉลาดจริงๆ”

“แล้วคุณล่ะ วันนี้ได้อะไรมาบ้าง” ซ่งอวีหางไม่ได้โกรธอะไร เธอยืน
ฟังโตะมองอีกฝ่าย

หลินเยียนโยนรายงานการสอบสวนเล่มหนึ่งให้ เธอยังไม่ทันได้พูดอะไร
ฟางซินก็เอ่ยขึ้นมา “ก็เหมือนเดิมค่ะ ไม่ได้อะไรเลย ซินยังเป็นแบบนี้ต่อไป
หมอทั้งเมืองเจียงเจียงคงได้ถูกพวกเราสอบสวนจนหมดแน่”

ซ่งอวีหางยิ้ม “เหนื่อยหน่อยนะ”

ฟางซินหันไปคุยเรื่องทั่วไปกับเพื่อนร่วมงานคนอื่น “แต่วันนี้ไป
บ้านหลังหนึ่งมา เจอคุณยายคนหนึ่งอยู่คนเดียวนางสงสารมาก สามสี่เสียไป
ตั้งนานแล้ว ไม่ได้แต่งงานใหม่ เลี้ยงดูลูกชายที่ป่วยด้วยตัวคนเดียว
พวกเราเลยรวบรวมเงินให้เธอ...”

ขณะที่กำลังคุยกันอยู่นั้น โทรศัพท์มือถือของหลินเยียนก็ดังขึ้น
ซ่งอวีหางเงี่ยหูฟัง

“ฮัลโล่ ช่วงนี้ทำอะไรอยู่ อีกไม่กี่วันก็ถึงวันไหว้พระจันทร์แล้ว
แม่ฉันบอกให้ถามเธอดูว่าจะกลับมากินข้าวได้ไหม ครอบครัวจะได้อยู่
พร้อมหน้ากัน”

หลินเยียนยังคงทำท่าทางสบายๆ ไม่ใส่ใจ “กินอะไรละ ยุงอยู่ ไม่ว่าง”

“คดี ‘วาฬขาว’ นั้นนะเธอ”

“ไอ้ นายก็รู้ด้วยเธอเนี่ย”

หลินเก่อหัวเราะเบาๆ “ขึ้นหน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์ขนาดนั้น ฉันจะ
ไม่รู้ได้ยังไง”

“ก็จริง” หลินเยียนเปลี่ยนไปใช้มืออีกข้างถือโทรศัพท์ จากนั้นก็
หยิบมันฝรั่งมากขึ้น

หลินเก๋อชะงักเล็กน้อย เขาก็อ้ากคล้ายอยากพูดอะไร “พวกเขาจะยุ่งถึงเมื่อไหร่ ฉันไม่ได้เจอ...ใคร..ไปก็มารับ”

หลินเยี่ยนชำเลื่องมองคนที่กำลังฟังโต๊ะดื่มชาพลางอ่านรายงานเงียบๆ ในใจพลันรู้สึกสนุก แต่สีหน้ายังคงเรียบเฉย “ฉันจะไปรู้ได้ยังไง ถ้ายังไขคดีไม่ได้พวกเรา ก็พักไม่ได้หรอก นี่ไง ตอนนี้อะก็อยู่ด้วย จะคุยไหมล่ะ”

หลินเก๋อรีบปฏิเสธ “ไม่ละๆ พวกเขาทำงานกันไปเถอะ ถึงการไขคดีจะสำคัญ แต่ก็ต้องดูแลตัวเองด้วย ระวังตัวด้วยนะ”

สำหรับคนที่โตมาด้วยกันแล้ว ต่อให้ไม่ได้เข้าใจเป็นพิเศษ แต่อย่างน้อยหลินเยี่ยนก็พอจะเข้าใจเขาอยู่เจ็ดแปดส่วน หมอนี่คงตกหลุมรักแล้วแน่ๆ

หลินเยี่ยนมองช่องวีหfangด้วยสีหน้าซับซ้อน ก่อนจะหันหลัง “นายไหวปะเนี่ย ถ้าไม่ไหวก็เปลี่ยนคนเถอะ พวกนายไม่เหมาะสมจริงๆ...”

“ทำไม ยังอคติกับเธออยู่รึไง”

“ไม่ใช่...” หลินเยี่ยนนึกถึงเหตุการณ์ในรถวันนั้นที่ทั้งสองคนห้ามใจไม่อยู่ เดิมทีมันเป็นแค่การตรวจবাদแผลเท่านั้น แต่ใครจะไปรู้ว่าสุดท้ายจะกลายเป็นช่องวีหfangเลียคอเธอเบาๆ ส่วนตัวเธอเองก็มีการตอบสนองทางร่างกายไปด้วย

นี่เป็นเรื่องที่ยากจะพูดออกไป จะให้เธอบอกหลินเก๋อว่าอย่างไร ให้บอกว่าภรรยาในอนาคตของเธออาจไม่ได้ชอบผู้ชาย แถมยังหมายตาน้องสาวของตัวเองด้วยนะหรือ

มันยากเกินไป แบบนั้นถ้าเธอให้ตายยังจะดีกว่า

หลินเก๋อเห็นเธออ้าอึ้งจึงเอ่ยด้วยน้ำเสียงแฝงความขบขัน “งั้นมันทำไมล่ะ คนอื่นฉันไม่กล้ารับรอง แต่ถ้าคุณช่งมาเป็นพี่สะใภ้ของเธอ ฉันรับรองว่าคุณช่งต้องดีกับเธอแน่”

หลินเยี่ยนรู้สึกว่ประโยคนี้มีบางอย่างไม่ถูกต้อง แต่เธอก็บอกไม่ถูก เหมือนกันว่ามันผิดปกติที่ตรงไหนกันแน่

ยังไม่ทันที่เธอจะได้คิดอะไรต่อ ช่องวีหfangก็เดินเข้ามาตบไหล่ “มีเบาะแสใหม่แล้ว มานี่”

หลินเยี่ยนตกใจจนเกือบทำโทรศัพท์หล่น จึงรีบวางสายแล้วลุกขึ้น

ตามอีกฝ่ายไป

“ไม่คุยแล้ว ไปทำงานแล้ว”

ช่วงอวี๋ทางตั้งใจเดินช้ากว่าคนอื่นครึ่งก้าว จนหลินเยี่ยนเดินขึ้นมาข้างๆ จึงกระซิบเบาๆ “ฉันได้ยินหมดแล้ว”

หลินเยี่ยนกัดฟันพูด “คุณแอบฟังฉันคุยเธอ”

“ไม่ถือว่าแอบฟังมั้ง คุณเองก็ไม่ได้หลบไปคุยที่อื่นนี่” ช่วงอวี๋ทางยกไหล่ ทั้งคำถามสุดท้ายเอาไว้แล้วรีบเดินนำไปข้างหน้า

“ทำไมคุณถึงไม่ยอมให้ฉันคบกับหลินเกอละ”

หลินเยี่ยนหน้าแดงก่ำ ยกมือทำท่าจะตีอีกฝ่าย แต่ช่วงอวี๋ทางกลับรีบก้าวยาวๆ เข้าไปในห้องประชุมปฏิบัติการณ์เสียก่อน เธอจึงได้แต่กัดฟันกรอดแล้วเดินตามเข้าไปด้วยความซัดเคื่อง

“รองช่ง พวกเราพบสิ่งนี้ในโทรศัพท์ที่คุณมอบหลินเอากลับมาครับ”
เจิ้งเจิงรุ่มขยายภาพให้พวกเขาดู

“น่าจะเป็นร้านอะไรสักร้านละมั้ง ดูจากการตกแต่งแล้วนะ แล้วที่กำลังกินนี่คือ...”

หลินเยี่ยนขยับเข้าไปดูใกล้ๆ “สแตก”

คนอื่นๆ สบตากัน ต่างมีสีหน้ายินดี

“รีบตรวจสอบสิ่งอ้างอิงที่อยู่รอบๆ หากร้านนี้ให้เจอ เราจะได้รู้ว่าคนที่กินข้าวกับอู๋เว่ยวันนั้นเป็นใครกันแน่”

ช่วงอวี๋ทางยังพูดไม่ทันขาดคำ เจ้าหน้าที่ที่หิมความปลอดภัยทางไซเบอร์อีกคนก็ตะโกนขึ้น “รองช่ง มาดูนี่สิครับ นะ...นี่มันน่าเหลือเชื่อมาก!”

ช่วงอวี๋ทางเดินเข้าไป “มีอะไร”

เจ้าหน้าที่ที่หิมความปลอดภัยทางไซเบอร์ยกที่หนึ่งให้ “จากการตรวจสอบเบอร์โทรศัพท์ เจ้าของเบอร์คืออวี๋ซินเย่ แต่...แต่คนคนนี้เสียชีวิตไปตั้งแต่สิบกว่าปีก่อนแล้ว!”

บนหน้าจอทะเบียนราษฎร์บนเครือข่ายภายในของกระทรวงพิทักษ์สันติราษฎร์ปรากฏเป็นสีชาวดำ

[ผู้เสียชีวิต : อวีชินเย

สาเหตุการเสียชีวิต : เสียชีวิตด้วยโรค

ข้อมูลการติดต่อ : xxxx]

ซึ่งก็คือตัวเลขเบอร์โทรศัพท์ที่อยู่ในสมุดบัญชีเล่มนั้น

บนหน้าเว็บไซต์ที่เปิดอยู่บนจอคอมพิวเตอร์ ภาพของผู้ตายกำลังมองพวกเขาเงียบๆ ลมพัดเข้ามาทางหน้าต่างที่เปิดอยู่ ทำให้ทุกคนต่างพากันเย็นวาบตรงสันหลัง

มีคนกลืนน้ำลายดังอึกในลำคอ ยิ่งดังชัดเจนในบรรยากาศที่เงียบสงัด เช่นนี้

ตัวหนังสือพูดติดอ่าง ทำลายความเงียบ “อย่าบอกนะ...ว่าเป็นผี...”

ซึ่งอวีหางมองเขาอย่างดูดั้น “การไม่เชื่อเรื่องผีสางเทวดา เป็นคุณสมบัติพื้นฐานของผู้ปฏิบัติงานตำรวจ”

คนที่ตายไปแล้วจะโทร.หาคนเป็นได้อย่างไร

ซึ่งอวีหางขมวดคิ้วแน่น “จากที่ฉันรู้มา หลังเจ้าของเบอร์เสียชีวิต ถ้าไม่ได้ไปยกเลิกเบอร์ที่ศูนย์บริการ และยังไม่จ่ายค่าบริการต่อเนื่อง มันก็จะไม่ถูกระงับสัญญาณ นั่นก็หมายความว่า คนที่ได้เบอร์นี้ไปอาจไม่ใช่เจ้าของเบอร์ มีความเป็นไปได้ว่าจะเป็นคนอื่น แต่ไม่ว่าจะเป็นใคร เขาต้องมีความเกี่ยวข้องกับคดีนี้แน่นอน”

“ลองตรวจสอบดูซิว่าอวีชินเยคนนี้ยังมีญาติคนอื่นอีกไหม”

เจ้าหน้าที่ที่มความปลอดภัยทางไซเบอร์พิมพ์ลงไปบนเคีย์บอร์ด “ไม่มีแล้วครับ รองฯ ในทะเบียนบ้านของพวกเขาไม่มีใครเหลือแล้ว พ่อแม่ก็เสียชีวิตไปหมดแล้วครับ”

ซึ่งอวีหางครุ่นคิดเล็กน้อย “ตรวจดูซิว่าเป็นคนไหน”

“ภูมิลำเนาอยู่ที่หมู่บ้านเสี้ยวเหอ ตำบลลู่อูหลี่ อำเภอชิงอัน เมืองเจียงเจิง”

“รีบติดต่อสถานีตำรวจท้องที่ให้ตรวจสอบ”

จากนั้นไม่นานโทรศัพท์ก็ดังขึ้น เจ้าหน้าที่รับสายยกหูโทรศัพท์แล้ว

ส่งให้ซ่งอวี๋หาง

“ฮัลโหล ฉันแซ่ซ่ง รองหัวหน้าฝ่ายสืบสวนอาชญากรรมเมืองเจียงเจียง”

อีกฝ่ายพอได้ยินชื่อตำแหน่งก็แสดงท่าทีเคารพทันที พลิกสมุดในมือดังฟิบฟิบ “หะ...ท่านรอง ตรวจสอบแล้วครับ ที่หมู่บ้านเสี่ยวเหมอมีคนที่ฉันนี้อยู่จริงๆ เสียชีวิตไปตั้งแต่สิบกว่าปีก่อนแล้ว ไม่รู้ว่าป่วยเป็นโรคอะไร แต่สิ่งที่เรายืนยันได้ก็คือ เขายังมีญาติห่างๆอยู่ในห้องที่อีกคนหนึ่ง ยังมีชีวิตอยู่เมื่อเดือนที่แล้วเพิ่งมาที่สำนักงานกิจการพลเรือนในตำบลของเราเพื่อรับเบี้ยยังชีพครับ”

ซ่งอวี๋หางมีลางสังหรณ์ว่าถ้าสืบเรื่องคนคนนี้จะให้กระจ่าง เธอคงอยู่ไม่ไกลจากความจริงแล้ว

“โอเค ขอขอบคุณมาก เดี่ยวฉันไปที่นั่นเอง”

ตอนที่วางสาย เธอก็ชี้ตัวเจ้าหน้าที่สองสามนายให้ไปกับเธอ แต่น่าแปลกที่ครั้งนี้หลินเยี่ยนกลับไม่ได้เอ่ยปากขอไปด้วยเหมือนทุกครั้ง

ขณะที่เธอเหลือบมองไปทางหลินเยี่ยน อีกฝ่ายก็หมุ่นแก้อึ้งหันหลังให้ จิบกาแฟไปอีกหนึ่งแล้ววางลง “มองฉันทำไม บ้านนอกกันดารแบบนี้ฉันไม่อยากไปหรอก”

ซ่งอวี๋หางสายหน้าอย่างเหนื่อยใจ เธอเก็บของเรียบร้อย เหน็บปืนไว้ที่ด้านหลังเอว “ไปกันเถอะ”

ตอนเดินผ่านแก้อี้ของหลินเยี่ยน เธอตั้งใจชะลอฝีเท้า รอให้อีกฝ่ายพูดอะไรบ้าง แต่หลินเยี่ยนกลับก้มหน้าเล่นเกมเตตริสในมือถืออย่างสนุกสนาน

ซ่งอวี๋หางถอนใจเบาๆ ก่อนจะก้าวอาดๆ นำทีมเดินออกไป

กระทั่งเธอเดินออกไปไกลแล้ว รถตำรวจเปิดไฟวูบวาบแล่นออกจากประตูสำนักสันติบาลไป หลินเยี่ยนถึงได้ลุกขึ้นจากแก้อี้ เดินไปที่มุมมืดของระเบียงทางเดินเพื่อโทรศัพท์

“ฮัลโหล คราวที่แล้วคุณบอกว่าหลี่ปิ่นเป็นคนไหนนะ”

“เป็นคนตำบลลู่อี้ อำเภอชิงอัน ทำงานเป็นแพทย์นิติเวชที่สำนักสันติบาลในห้องที่มาครึ่งชีวิต เป็นเพราะทำงานขยันขันแข็ง มีผลงานโดดเด่น

ถึงได้ย้ายมาทำงานที่สำนักสันติบาลเมืองเจียงเฉิง แต่ทำได้ไม่นานก็ขอย้ายกลับภูมิลำเนาเดิม”

“ข้อมูลนี้เชื่อถือได้ไหม”

“เชื่อถือได้ ประวัติการย้ายงานมีเขียนไว้ในเครือข่ายภายในทั้งหมด”

หลินเยี่ยนกำมือแน่น เล็บจิกลึกเข้าไปในเนื้อ ผ่านไปครึ่งใหญ่เธอก็ถอนหายใจออกมายาวพลางเอ่ยเนิบๆ “ขอบคุณมาก เงินจะโอนเข้าบัญชีคุณ”

บทที่

ชายชรา (1)

รถบัส เข้าจอดที่จุดพักรถ ผู้โดยสารทยอยลงจากรถเป็นกลุ่มเล็ก ๆ บ้างก็เข้าห้องน้ำ บ้างก็ไปเดินเล่น หลินเยี่ยนปะปนอยู่ในกลุ่มคน เธอสวมหมวกไหมพรมและหน้ากากอนามัย พร้อมเสื้อคลุมกันลมธรรมดา เธอเองก็เข้าห้องน้ำด้วย ตอนที่ออกมายื่นล้างมือข้างนอก สายตาก็เหลือบไปเห็นภาพรถของทีมสืบสวนอาชญากรรมที่ขับเข้ามาในปั้มน้ำมันซึ่งสะท้อนอยู่ในกระจก

เธอผงะไป สะบัดน้ำออกจากมือเล็กน้อย ก่อนจะหลบเข้าไปในเงามืดปะปนกับผู้โดยสารคนอื่น ๆ เดินกลับขึ้นรถไป

กระทั่งขึ้นรถไปแล้ว เธอก็มองผ่านกระจกออกไปข้างนอก เห็นคนคุ้นหน้ายื่นช้อน้ำอยู่หน้าร้านขายของ ก่อนจะยกน้ำล้างหนึ่งกลับขึ้นรถ

หลังรถของทีมสืบสวนอาชญากรรมขับออกไป คนกลุ่มหนึ่งก็โผล่ออกมาจากด้านข้างปั้มน้ำมัน พนักงานปั้มชี้ไปยังทิศทางที่พวกเขามุ่งหน้าไป และเมื่อรถตำรวจของช่องวีทางขับออกจากปั้มน้ำมัน รถสีดำอีกคันที่จอดอยู่ในจุดพักรถก็ออกรถตามไปทันที

รถบัสออกเดินทาง ถนนบนภูเขาคับแคบ แต่การจราจรไม่หนาแน่น รถสีดำคันนั้นยังตามมาในระยะไม่ใกล้ไม่ไกล

กระทั่งตอนที่รถบัสแล่นผ่านรถสีดำขึ้นไป หลินเยี่ยนก็เหลือบมอง

เห็นเงาร่างของคนขับสะท้อนเลื่อนรางอยู่บนกระจกสีชา มองไม่เห็นหน้า แต่เธอเห็นสิ่งที่วางอยู่บนที่นั่งข้างคนขับคือปืน

มานตาของหลินเยียนหุดวูป เธอหยิบมือถือออกมาส่งข้อความหา
ซ่งอวีทางทันที คุณถูกสะกดรอย

แต่พิมพ์ไปได้ครึ่งหนึ่งก็กดฟันแน่น

ไม่ได้ บอกเธอไม่ได้ ถ้าบอกจะเป็นการเปิดเผยร่องรอยของตัวเอง
ไปด้วย

ด้านหน้ามีโค้งหักศอก รถตำรวจใจชะลอความเร็วให้รถบัสผ่านไป
ก่อน หลินเยียนยื่นมือไปดึงมานลง หน้าจอมือถือสว่างขึ้น เป็นข้อความ
จากซ่งอวีทาง

ตอนที่เห็นชื่อนี้เธอรู้สึกตกใจเล็กน้อย หรือตอนที่รถแล่นผ่านเพียง
เสี้ยวพริบตาเมื่อครู่นี้ อีกฝ่ายจะจำเธอได้

แต่พอกดเปิดข้อความด้วยความหวั่นใจ เธอก็ถอนหายใจออกมาอย่าง
โล่งอก

ซ่งอวีทาง [คุณกำลังทำอะไรอยู่]

แค่ทำเรื่องคุย

หลินเยียนกลกอกตา [อยู่บ้าน พักผ่อน]

ก่อนจะส่งรูปที่เคยถ่ายตอนว่ายน้ำอยู่ในสวนให้ดูเป็นหลักฐาน

ตัวนฉิ่งเหลือบมองโดยไม่ได้ตั้งใจ เห็นในมือถือของซ่งอวีทางเป็น
ภาพหลินเยียนสวมชุดบิกินีดูเ้ายาวนเป็นนอย่างมาก ผมลอนที่เปียกนิด ๆ
แผ่สยายอยู่บนบ่า มือถือแก้วไวน์ นั่งอยู่ข้างสระว่ายน้ำพลางหันมาเล็กน้อย
บนใบหน้าไม่มีรอยยิ้ม ทำให้ยิ่งดูเย็นชาและเ้ายาวนขึ้นไปอีก

เธอผสมผสานเสน่ห์สองแบบที่แตกต่างกันสิ้นเชิงได้อย่างกลมกลืน

ตัวนฉิ่งทำหน้าที่เหมือนอยากถามว่า ‘พวกคุณสนิทกันถึงขั้นส่งรูป
ยั่วยวนให้กันแล้วหรือ’

ซ่งอวีทางรู้สึกตัว รับผิดชอบต่อหน้าจอมือถือลงทันที ทั้งที่ไม่มีใครพูดอะไร
แต่แก้มของเธอกลับร้อนผ่าวขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก

ผ่านไปสักพัก เธอถึงได้เบี่ยงตัวเล็กน้อย ตอบกลับหลินเยียนไป

[กลางวันแสบๆ คุณอย่าเห็นแบบนี้ได้ไหม]

หลินเยียนอยากกระโจนเข้าไปในหน้าจอมือถือเพื่อชวนอีกฝ่าย เธอส่งอีโมจิโกรธไปหลายอันติดๆ กัน

[ไปตายซะ!]

มุมปากของซ่งอวิ่ทางยกยิ้ม ถึงจะพุดออกไปแบบนี้ แต่สุดท้ายก็ยังแอบเซฟรูปเก็บไว้

หลินเยียนมองรูปโปรไฟล์ที่ยังคงสโตร์เจ้าหน้าที่อาวุโสอันเป็นเอกลักษณ์ของอีกฝ่าย เป็นรูปชุดฝึกลีต้ามี่คำว่า Police และมีปืนกับตราแผ่นดินทับอยู่

อีกฝ่ายส่งข้อความเรื่อยเปื่อยมาอีกหลายข้อความ หลินเยียนไม่ได้ตอบกลับอีก ภายในหัวนึกถึงรถคันเมื่อครั้งที่ขับตามอีกฝ่าย มุมปากค่อยๆ แม้มั่น

มือถือถูกกำหนดจนชุ่มไปด้วยเหงื่อ

หลินเยียนนวดหว่างคิ้ว สุดท้ายก็พลิกมือถืออีกครั้ง พิมพ์ข้อความหาซ่งอวิ่ทาง

หลินเยียนลังเลอยู่นาน ก่อนจะพิมพ์ตอบกลับไปห้าพยางค์

[คุณ...ระวังตัวด้วย]

ไม่รู้ทำไม ทุกครั้งที่ได้รับความห่วงใยและกำลังใจจากหลินเยียน ซ่งอวิ่ทางมักรู้สึกหัวใจเต็มเปี่ยมไปด้วยพลัง อาจเป็นเพราะอีกฝ่ายเป็นคนปากร้าย ไม่มีความเห็นอกเห็นใจ และไม่รู้จักกาลเทศะ ดังนั้นความห่วงใยที่มีให้เป็นครั้งคราวจึงยิ่งดูมีค่า

[ได้]

ซ่งอวิ่ทางคิดเล็กน้อย ก่อนจะพิมพ์เพิ่มไปอีกประโยค

[รอฉันกลับไปนะ]

รอคุณกลับมาทำไม

หลินเยียนยิ้มเยาะ ก่อนจะโยนมือถือกลับเข้าไปในกระเป๋า

อย่างไรเสียเรื่องที่ได้เธอก็ทำแล้ว ที่ควรเตือนก็เตือนแล้ว ที่เหลือจะดีหรือร้าย มันก็แล้วแต่โชคชะตาของอีกฝ่าย

เธอจะไม่ยอมให้อะไรมารบกวนการสืบสวนของตัวเองเด็ดขาด ต่อให้เป็นช่องวิหังก็ตาม

พอออกจากถนนสายหลักของมณฑลก็เป็นถนนที่ลัดเลาะไปบนภูเขา พื้นถนนคอนกรีตขรุขระเป็นหลุมเป็นบ่อ ตอนที่ทุกคนถูกโยกจนหัวโคลนไปหมดในที่สุดก็มาถึงตำบลอู่หลี่

ตัวตำบลไม่ใหญ่ เป็นแบบที่มองปราดเดียวก็เห็นไปจนสุดตำบล ไกลออกไปเป็นเทือกเขาเขียวขจี ถนนได้ทำเต็มไปด้วยฝุ่น อาคารที่สร้างเสร็จสมบูรณ์และสูงหน้อยซึ่งมีอยู่เพียงสามสี่แห่งล้วนเป็นหน่วยงานราชการ และรัฐวิสาหกิจ บนถนนแทบไม่มีคน นานๆ ที่จะมีชาวบ้านแบกตะกร้าเร่งรีบเดินผ่านไป รถแล่นมาตลอดทาง เห็นแค่ธนาคารไปรษณีย์เพียงแห่งเดียวที่เปิดอยู่ แต่ก็แทบไม่มีผู้ใช้บริการเลย

เจ้าหน้าที่ของสถานีตำรวจตำบลอู่หลี่รออยู่ที่หน้าประตูนานแล้ว พอเห็นรถตำรวจมาจอด ผู้กำกับก็รีบวิ่งเข้าไปจับมือทักทาย

“สวัสดิ์ครับรองช่ง นานๆ ที่ถึงจะมีผู้บังคับบัญชาจากในเมืองมาสักครั้ง ลำบากหน้อยนะครับ ทางเราเตรียมอาหารไว้บ้างเล็กน้อย หวังว่าท่านรองจะให้เกียรติ...”

ช่งอวิหังค่อยๆ ดึงมือออกจากมืออีกฝ่ายโดยไม่ให้ผิดสังเกต “ไม่ต้องจัดเลี้ยงหรอกค่ะ กินง่าย ๆ ที่โรงอาหารก็พอ พวกเราทุกคนมีภารกิจ จะมัวเสียเวลาไม่ได้”

แม้เขาจะเป็นผู้กำกับของสถานีตำรวจ แต่ช่งอวิหังเป็นระดับรองหัวหน้าฝ่ายของสำนักสันติบาล แล้วยังเป็นหัวหน้าทีมสืบสวนพิเศษ ตำแหน่งสูงกว่าเขาหนึ่งระดับ ยศก็ใหญ่กว่า ดังนั้นแม้ช่งอวิหังจะทำให้เขาเสียหน้า แต่เขาก็ยังก้มหัวประจบประแจงอยู่ข้างๆ

“ได้ครับ ๆๆ โรงอาหารก็ได้ครับ ลองชิมอาหารพื้นเมืองของที่นี่ เป็นฤดูกินเห็ดพอดี...”

คนอื่น ๆ ทอยนั้งลง ผู้กำกับส่งสายตาให้ลูกน้อง ทันใดนั้นก็มีคนเข้ามายื่นบุหรีให้ “ได้ยินว่ารองช่งสูบจังหว...”

เรื่องคดีจัดการไม่ได้ แต่เรื่องเอาใจผู้บังคับบัญชาลับรู้ดีนัก
ช่วงอวีทางยิ้มแบบขอไปที “ไม่ละ ให้คนอื่น ๆ สุบเถอะ”

สีหน้าของผู้กำกับแข็งทื่อไป แต่ช่วงอวีทางกลับพูดอย่างจริงจัง “ทาง
สำนักสันติบาลให้ความสำคัญกับคดีนี้มาก ถ้าทำได้ดีก็จะเป็นผลงานชิ้นใหญ่
ฉันจะรายงานตามความเป็นจริง”

ในตำบลเล็กๆ ที่เศรษฐกิจล้าหลัง ผู้คนเรียบง่าย อยู่ที่นั่นไปทั้งชีวิต
ก็อาจไม่มีโอกาสได้ทำผลงานเลื่อนขั้น ช่วงอวีทางกำลัซี้แฉเขาอยู่

ตอนนั้นเองบนใบหน้าของผู้กำกับถึงได้มีสีหน้ายินดีปรากฏให้เห็น เขา
โบกมือไล่คนที่ไม่เกี่ยวข้องออกไป

“ได้ครับ ๆ ๆ งั้นเชิญรองช่งกินก่อนครับ เดี่ยวเรากินไปคุยไป

“เมื่อยี่สิบปีก่อน ตอนผมยังทำงานอยู่ระดับล่าง...”

ตัวนแข็งกินไปคิดไป *ตอนนี้คุณก็ยังทำงานอยู่ระดับล่างนะ*

“ผมจำได้ว่าที่หมู่บ้านเลี้ยวเหอมีคนชื่ออวีชินเย่”

ช่วงอวีทางขมวดคิ้วเล็กน้อย อีกฝ่ายเข้าใจความหมายของเธอ “ที่จำได้
เพราะแต่ก่อนหมู่บ้านเลี้ยวเหอมีอาชีพทำเหมืองดีบุก ชาวบ้านส่วนใหญ่ทำงาน
ในเมือง ปีนั้นโชคไม่ดี เกิดอุบัติเหตุด้านความปลอดภัยขึ้นในเมือง
เขตานเหมืองถล่มลงมา มีคนตายไปหลายสิบคน แม้แต่ผู้นำระดับมณฑล
ก็ยังเดินทางมา ในบรรดาผู้เสียชีวิตมีคนชื่ออวีชินเย่อยู่ด้วย ผมกับเพื่อน
ร่วมงานเป็นคนหามร่างเขาออกมาเอง”

ตอนนั้นระบบอินเทอร์เน็ต¹ ภายในของกระทรวงพิทักษ์สันติราษฎร์ยังไม่
สมบูรณ์ บันทึกรายชื่อของระดับอำเภอเขียนด้วยมืออยู่ ผู้กำกับให้คนนำ
หนังสือเก่า ๆ เล่มหนาเตอะเล่มหนึ่งเข้ามา

กลิ่นอับของหนังสือเก่าโชยออกมา ช่วงอวีทางวางตะเกียบ ก่อนจะ
ไล่ตามสารบัญและดัชนีจนเจอเรื่องราวอุบัติเหตุเหมืองที่หมู่บ้านเลี้ยวเหอ
ครั้งนั้นอย่างรวดเร็ว

¹ คือระบบเครือข่ายภายในองค์กร เป็นเครือข่ายเสริมของอินเทอร์เน็ตที่ต้อง
ได้รับการอนุญาตให้เข้าใช้